

La ciutat de Banyoles va saber moure's a temps i bé per no perdre l'oportunitat d'acollir *unes proves olímpiques* en el cas que Barcelona aconseguís de ser seu dels JJOO del 1992.

La unanimitat política de l'Ajuntament i l'explotació de totes les vies d'influència varen aconseguir vèncer les opinions i les gestions contràries a Banyoles, que no eren menyspreables i que, en algun moment, varen fer perillar la designació. El suport incondicional del Sr. Joan Antoni Samaranch, president del COI, del Sr. Thomas Keller, president de la FISA i del Sr. Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona, va ser decisiu.

La segona etapa, en canvi, la de la concreció de les expectatives en obra, no va començar a temps ni bé. Els que defensàvem de ser Subseu Olímpica volíem que això fos el pretext per executar uns programes que la inèrcia de l'Ajuntament no permetia endegar. Havíem de ser ambiciosos per dues raons: perquè l'oportunitat s'ho mereixia i perquè la ciutat perdia vitalitat amb una ràpida alarma. Es pot dir que aquesta etapa comença l'any 1989, molt tard, si havíem de fer una obra que superava els 7.000 milions d'inversió (sense comptar amb la variant ni el desdoblament).

Aquesta circumstància, les implicacions econòmiques dels programes i les molèsties *inacabables* han explicat el divorci aparent que s'ha viscut entre les expectatives olímpiques i la població. Era divorci, perquè per una banda anaven les obres i per l'altra *una allau de crítiques* indiscriminades. Era aparent, perquè en totes les obres, les negociacions conduïen a acords amb les persones directament implicades, *perquè els treballs més importants* consistien a desenvolupar el Pla General de la Ciutat, (aprovat unànimament per tots els representants de Banyoles) o a actuar a l'entorn de l'estany, per primera vegada en moltes dècades, amb criteris de restauració paisatgística i ecològica proposats pels grups ecologistes, i perquè quan s'ha donat l'oportunitat, s'ha vist que l'immensa majoria dels ciutadans estan d'acord amb els programes olímpics. Però tot això, no treu que d'aquest temps se'n guardi el record que varen fer falta valenties allà on només haurien calgut esforços.

Tot el que ens vàrem proposar està acabat o a punt d'acabar-se: l'Eixample Nord de la Ciutat amb la joia del Parc de la Draga, el Pavelló Poliesportiu, i el Club Natació Banyoles remodelat, ampliat; el carrer de la Sardana, el passeig Dalmau i el passeig de la Puda; el passeig Mn. Constanç; tot l'entorn d'estany del terme municipal de Banyoles i la plaça de les Rodes. Dels 7.000 milions, la ciutat, entre l'Ajuntament i els beneficiaris directes de les obres, no supera l'aportació de 800 milions, l'11%. Dels 7.000 milions, pocs més d'uns 300 estan directament relacionats amb l'esdeveniment Olímpic, no arriba al 5%.

El balanç només pot ser positiu. Però encara no hem sabut fer néixer en la població l'orgull d'aquesta obra, feta entre tots, que és la ciutat de Banyoles requalificada urbanísticament i esportivament, i rellançada al futur. I l'orgull ben estès és imprescindible per tenir la moral necessària i l'empenta suficient per fer front als reptes del cap de segle i per elevar a la categoria de model el treball realitzat: model de col·laboració institucional, d'implicació dels sectors afectats i de gestió dels recursos públics. El temps que falta per a l'esdeveniment esportiu més important del món és la nostra oportunitat de rendibilitzar la inversió. No pas en temes econòmics només, sinó en temes de promoció de la ciutat i de recerca de nous projectes culturals, sobretot, que podrem afrontar si aprenem les lliçons d'aquest període, del qual es dirà, quan el temps hagi executat la seva funció inapelable de sedàs, que Banyoles ha sabut estar a l'alçada de les circumstàncies.

Joan Solana i Figueres,
alcalde de Banyoles